

New York Timesi bestsellerite autor

RaeAnne Thayne

LÄITKE
TÄHED

Originaali tiitel:
RaeAnne Thayne
Light the Stars
2006

Kõik õigused käesolevale väljaandele, kaasa arvatud õigused kogu raamatu või selle üksiku osa kopeerimisele ja levitamisele ükskõik millisel viisil, kuuluvad Harlequin Enterprises ULC-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Enterprises ULC-ga.

Kaane kujundus pärineb Harlequin Enterprises ULC-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Tõlkinud Kaie Niit
Toimetanud Sille Teiter
Korrektuuri lugenud Inna Viires

Copyright © 2006 by RaeAnne Thayne
© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2024.

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises ULC või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

R01438924
ISBN 978-9916-31-255-1

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval
veebipoest www.ersen.ee

*Gail Chasanile,
kes aitas mul minu unistusteni jõuda.
Suur, suur aitäh.*

ESIMENE PEATÜKK

Wade Daltoni kolmekümne kuuendal sünnipäeval lasi tema ema kodust jalga.

Ta jättis pojale köögilauale Saksa šokolaaditordi, kaks uut pehmekaanelist kriminulli paarilt mehe lemmikkirjanikult ja oma silmuselises käekirjas kirjutatud lühikese, kuid sisutiheda kirja.

Kallis!

Palju õnne sünnipäevaks. Mul on kahju, et mind pole siin seda koos Sinuga tähistamas, aga selleks ajaks, kui Sa seda kirja loed, oleme juba Renos ja minust on saanud värske proua Quinn Montgomery. Tean, et arvad, et oleksin pidanud sellest Sulle rääkima, aga mu kaisukaru arvas, et nii on parem. Palju romantilisem. Kas pole armas? Luban, et hakkad teda armastama. Ta on nägus, lõbus ja tekitab minus tunde, et võin taas

unistada. Ütle lastele, et armastan neid ja varsti näeme.

P.S. Natil on täna raamatutöö. Vaata, et ta seda ära ei unusta!

P.P.S. Vabandust, et ma Sind nii ootamatult maha jätsin, aga arvasin, et Sina, Seth ja Nat saate nädal aega ilma minuta hakkama küll. Eriti Sina. Sa saad kõigega hakkama.

Ära saa minust valesti aru, poeg, aga oleks hea, kui Sa meeles peaksid, et lapsed on Sinu neetud veistest tähtsamad.

Tulen pärast mesinädalaid tagasi.

Wade jõllitas kirja tervelt viis minutit, mille jooksul olid Külmajõe rantšo köögi ainsateks häälteks Andile meeldinud seakujulise seinakella tiksumine pliidi kohal ja külmutuskapi kompressori töölehakkamine.

Mida põrgut ta nüüd teeb?

Ema ja see tema kaisukaru poleks saanud oma kadumistriki tegemiseks halvemat aega valida. Marjorie ometi teadis seda, pagan võtaks. Wade'il oli ema abi vaja. Tal oli vaja kuuesajapealine veisekari enne lume tulekut turule ajada, mõne nädala pärast oli tulekul hobusenäitus ja oksjon Cheyenne'is ning vähem kui nädala pärast tuleb riigiteleviiooni uudistesaste võttemeeskond filmima saatelõiku Ameerika veisefarmi tulevikust.

Wade pidi esitlema neid murrangulisi uuendusi, mida ta oli viimaseil aastail teinud, ja näitama Külmajõe rantšot võimalikult heas valguses.

Kuidas saab ta vaadata, et kõik oleks valmis ja töötaks sujuvalt, kui ta peab Cody mähkmeid vahetama, Tannerit taga ajama ning Natile lõunasööki kaasa pakkima?

Ta luges kirja teist korda läbi ja esimene ehmatus hakkas asenduma vihaga. Miski ema kirjas tundus tuttav nagu ähmaselt peas kummitav meloodia. Ta püüdis aru saada, mis see oli, kui kuulis tagaveranda ust kriuksumas ja hetk hiljem koperdas kööki tema noorem vend, pilk ähmane ning lõug habemetüükas.

„Kohvi. Ma vajan kuuma ja musta kohvi, aga taipasin äsja, et mul on kodust kohv otsas.“

Wade jõllitas vennale otsa, nähes temas sihtmärki, kelle peale oma pettumus ja viha välja valada. „Sa näed põrgulikult vilets välja.“

Seth kehtas õlgu. „Jõudsin hilja koju. Banditos oli daamide õhtu ja ma ei saanud ometi kõiki neid armsaid tüdrukuid üksinda piljardit mängima jätta. Kus kohv on?“

„Mingit kohvi ei ole ja hommikusööki samuti mitte. Ega sa näinud juhuslikult ema kell kaks öösel minema hiilimas, kui end külalistemajja tagasi vedasid, ilmselt üht või kaht neist armsatest tüdrukutest kaasa tuues?“

Vend pilgutab paar korda silmi, et viimaseid järelejäädud ämblikuvõrke ajast minema pühkida. „Mida?“

Wade viskas kirja talle ja Seth hõõrus ähmaseid silmi, enne kui selle kätte võttis. Üle tema nägusa näo vilksatasid järjest erinevad tunded – šokk, segadus ja siis veidralt mõtlik ilme, mis ajas Wade'il karvad turri.

„Kas sa teadsid seda?“ küsis ta.

Seth vajus tema pilku vältides köögitoolele. „Mitte just seda.“

„Mida täpselt sa siis meie armsa ema kavatsustest teadsid?“ nähvas Wade.

„Tean, et ta vahetas elektronkirju mingi mehega, kellega ta tutvus selle elustiilinõustaja kaudu, kellega suhtleb. Ma ei arvanud, et see on tõsine suhe. Vähemalt mitte nii tõsine, et Renosse põgeneda.“

Järsku sai kogu selle sünge fiasko olemus Wade'ile selgeks ning ta taipas, mis oli talle Marjorie kirja juures imeliku ja tuttavana tundunud. *Selleks ajaks, kui sa seda kirja loed, on minust saanud värskes proua Quinn Montgomery, oli ema kirjutanud.*

Montgomery on selle hullu naise perekonnanimi, kelle peale ema oli raisanud viimase kuue kuu jooksul terve väikese varanduse, lootes oma elujärge paremaks muuta.

Caroline Montgomery.

See nimi oli Wade'ile hästi tuttav, kuna ta oli Marjoriega kõvasti praganud, kui oli viimati tema tšekiraamatut vaadates leidnud mitmelt priskelt tšekilt just selle nime.

See kõik oli selle Caroline Montgomery süü. Pidi olema. Kindlasti oli just tema pannud Marjoriele pähe mõtted, et ta polnud õnnelik ja vääris elult enamat. Lõbu, põnevust. Romantikat. Seejärel tutvustas ta naisele mõnd kavalat vanameest – võib-olla venda või onu –, et üksiku lesknaise elule veidi vürtsi lisada.

Mis oli Marjorie elul üldse viga olnud, et ta oli pidanud mingi võõra seda parandama otsima?

Olgu, emal olid mõned veidrused. Täna polnud mitte ainult Wade'i sünnipäev, vaid ka tema isa kaheksateistkümnes surma-aastapäev, ja nende aastate jooksul oli ema tegelnud ühe jabura asjaga teise järel. Ta tegi joogat, tasakaalustas oma tšekiraamatu tasakaalus hoidmise asemel tšakraid, sponseeris Männioru raamatukogu väikese sütitava raamatuklubi kogunemisi, kus luges koos mõttekaaslastega läbi kõik vastuolulised, feministlikud, mehi materdavavad eneseabiraamatud, mis aga kätte sai.

Wade oli püüdnud sellesse kõigesse mõistvalt suhtuda. Marjorie abielu Hank Daltoniga polnud olnud just kõige õnnelikum. Isa oli kohelnud ema samasuguse külma põlgusega, mida oli kasutanud malakana oma laste vastu. Wade ei saanud Marjoriet süüdistada, et pärast seda, kui isa surm oli ema lõpuks tema mõju alt vabastanud, kippus too teise äärmusse kalduma.

Pealegi oli Marjorie neil kohutavatel, piinavatel päevadel pärast Andrea surma, kui Wade ema vajas, tema juurde tulnud. Ta oli ilma palumata oma kristallid ja joogamati kokku pakkinud ning rantšosse tagasi kolinud, et aidata pojalt lapsi kasvatada. Ta oleks ilma emata täiesti kadunud olnud – üksikisa kolme alla kuueaastase lapsega, kellest üks oli kõigest nädal aega vana.

Wade teadis, et ema polnud oma eluga päris rahul, aga ta poleks kunagi arvanud, et too nii kaugemale läheb. Ja polekski läinud, arvas Wade, kui poleks olnud seda salaplaane sepitsevat Caroline Montgomeryt ja temaga mestis olevat meessoost sugulast.

Ta kuulis ülemiselt korruselt sõjakat karjumist ja oleks tahtnud pead mõned korrad vastu lauda lüüa. Kell oli alles pool seitse hommikul ja juba hakkas peale. Kuidas pagana moodi ta küll sellega hakkama saab?

„Tahad, ma võtan Cody?“ küsis Seth, kui kisa aina valjemaks läks. *Memme, memme, memme.*

Wade pidi tunnistama, et see oli ahvatlev pakkumine, kuid ta sundis end keelduma. Need on *tema* lapsed ja tema peab nendega tegelema.

Ta võttis teksajaki seljast ja riputas Stetsoni ukse kõrvale nagisse.

„Teen seda ise. Sina mine hoolitse loomade eest ja siis peame kõik minema viimast eile niidetud heina varju alla panema. Ilmateade ütleb, et pärast lõunat hakkab sadama, nii et peame selle kiiresti tehtud saama. Mõtlen lastega midagi välja ja tulen appi niipea, kui saan.“

Seth avas juba suu, et midagi öelda, kuid mõtles siis ilmselt ümber. Ta noogutas. „Olgu. Edu sellega.“

Sul läheb seda vaja. Vend jättis küll need sõnad välja ütlemata, kuid Wade kuulis neid niigi.

Ta nõustus nendega täielikult.

Kaks tundi hiljem hakkas Wade'ile kiiresti koitma sünge arusaam, et ta vajab selleks pagana palju rohkem kui edu.

„Seisa paigal,“ ütles ta vingerdavale ja naervale Codyle, kui püüdis tema mähet kinni panna. Avatud köögiuksest kuulis ta Tannerit ja Nataliet tülitsemas.

„Issssi!“ hüüdis Wade'i kaheksa-aastane tütar. „Tanner loobib mind maisihelvestega. Ütle talle, et ta järele jätaks! Ta teeb selle uue pluusi, mille vanaema mulle ostis, üleni märjaks ja plekiliseks!“

„Tanner, lõpeta ära!“ hüüdis Wade. „Nat, kui sa nii aeglaselt hommikust sööd, jääd bussist maha, ja mul pole aega sind täna hommikul autoga kooli viia.“

„Sul pole mitte kunagi mitte millegi jaoks aega,“ kuulis ta tüdrukut enda arvates pomisemas, aga just siis tundis ta, kuidas tema rinda tabas pahaendeliselt sooja vedeliku juga. Ta vaatas alla mähkimislauale, kus nägi Codyt endale vastu naeratamas.

„Cody pissi.“

Wade krigistas hambaid ja vaatas, kuidas märg plekk tema särgi rinnaesisel laienes. „Jah, lapsuke, sellest sain ma juba isegi aru.“

Ta kinnitas kiiresti mähkme ning pani poisile jalga traksipüksid ja selga Ämblikmehega särgi, mida Cody nõudis, tundes kogu aeg sisimas, kui halvasti see tal välja tuli.

Ta ei osanud seda üldse. Ta armastas oma lapsi, kuid nende isaks olemine oli olnud palju lihtsam, kui Andrea veel elus oli.

Naine oli olnud see, kes nende perekonda koos hoidis. Tema planeeris vaktsineerimisi, pani Nati juuksed kenasse väikesesse hobusesabasse ja mängis nendega tundide kaupa „Tsirkust“. Wade'i rolliks oli olla lahke isa, kes alles laste magamaminekuajaks välja ilmus ja vahetevahel ka pühapäeva pärastlõuna talutöödest vabaks võttis.

Naise surmast möödunud kaks aastat olid ainult kinnitanud, kui halb ta kogu selles lapsevanemaks olemise asjas oli. Ta ei teadnud, mida ta oleks teinud, kui Marjorie poleks talle appi tulnud.

Ilmselt sama oskamatult ringi rabelnud, nagu ta praegu tegi, arvas ta.

Ta hakkas Codyt tagasi kööki viima, et hommikusöök lõpuni süüa, kuid põngerjas ei tahtnud sellest kuuldagi. „Maha, issi. Maha,“ käskis poiss, tõrkudes ja vingerdades hullemini kui kastreerimisele talutatav vasikas.

Wade pani Cody põrandale ja poiss vudis köögi poole. „Nat, saad sa korraks Cody järele vaadata?“ hõikas ta. „Pean minema särki vahetama.“

„Ma ei saa,“ hõikas tüdruk vastu. „Buss tuli.“

„Ära raamatutööd unusta,“ meenus mehele viimasel minutil, kuid üks juba paugatas ja ta oli üsna kindel, et tütar polnud teda kuulnud.

Ta ütles Tannerile, et too viis minutit korralikult käituks, viis Cody süles teisele korrusele ja võttis kapist oma viimase puhta särgi. Ema oleks võinud oma jalgalaskmisega vähemalt nii kaua oodata, kuni pesupäev *möödas*, mõtles mees irooniliselt. Nüüd tuli tal ka see ise ära teha.